

[Kaj Poulsen]

opfattelse, at regeringen ønskede et samarbejde hen over midten. Men med denne redegørelse må vi konstatere, at blokpolitikken og klassepolitikken skal fortsættes. Det er et klart konstateret løftebrud fra arbejdsministerens side, der er lagt frem her.

Hvis regeringen i almindelighed og arbejdsministeren i særdeleshed tror, det bliver muligt at få Socialdemokratiet med til at lave aftaler om noget som helst med så nonchalant et løftebrud som det, vi her har været udsat for, kan man godt tro om igen. Vi bryder os ikke om, at det, når vi har forhandlet med ministeren og skal forlade ham, er nødvendigt at tælle fingrene på vores hånd, når vi har sagt farvel til ministeren. Vi forventer en klar tilkendegivelse fra regeringen, inden forslagene fremsættes til efteråret, om, hvorvidt der overhovedet er nogen grund til, at arbejdsministeren eller nogen anden minister henvender sig til Socialdemokratiet. Men vi er parate til at forhandle, hvis vi får et reelt udgangspunkt, som følger det løfte, ministeren har givet Socialdemokratiet.

Som ministeren kan forstå, bryder vi os ikke om denne redegørelse. Dens indhold er begrænset, den er fyldt med reklameslogans og pral, der gør, at ingen kan se, hvad indholdet er. Men skulle det vise sig, at regeringen er parat til at indfri løftet fra den 7. december, står vi parate, og vi mener faktisk, det er nødvendigt. Vi har i Danmark ingen grund til at kassere mennesker på den måde, som dette forslag giver udtryk for. Det, der er afgørende, er, at regeringen ikke har villet satse på de uddannelser, som er nødvendige.

Pia Christmas-Møller (KF):

Når man læser aftalen af 7. december 1987, der er optrykt som bilag til lovforslag nr. L 160, er der ingen tvivl om overhovedet, at aftalen fra regeringens side er holdt til punkt og prikke. Og skal vi så i øvrigt ikke vende os til det, det drejer sig om, nemlig en fremadrettet indsats for de langtidsledige!

Aldrig har så mange søgt og ønsket beskæftigelse i Danmark som nu, og aldrig har så mange rent faktisk været i beskæftigelse i Danmark som nu. Samtidig med den væsentlige tilgang til arbejdsmarkedet har vi under den borgerlige regering oplevet et markant fald i den samlede ledighed, og hvad der er lige så vigtigt eller måske vigtigere, er, at antallet af langtidsledige er

faldet væsentligt. Alligevel har vi stadig et alvorligt arbejdsløshedsproblem, som skal løses. For mange er arbejdsløse, og for mange er det i for lang tid. En åben og fordomsfri debat her i Tinget mellem partierne og organisationerne på arbejdsmarkedet og i offentligheden er afgørende for en effektiv og succesrig indsats. En åben og fordomsfri debat er det også, arbejdsministeren har lagt op til med sin redegørelse om en forstærket indsats mod langvarig ledighed, og det lægger vi i den konservative folketingsgruppe stor vægt på. Derfor vil jeg ikke kommentere hr. Kaj Poulsens demagogiske angreb. Han har jo netop selv sagt, at det er fremtiden, det gælder.

Efter konservativ opfattelse skal arbejdsløshedsproblemet først og fremmest tackles ved en forebyggende og tidlig indsats. Det skal være princippet både i den generelle økonomiske politik og i den målrettede arbejdsmarkeds- og beskæftigelsespolitik. Forudsætningen for en varig nedbringelse af ledigheden er en økonomisk politik, der prioriterer en væsentlig stigning i antallet af arbejdspladser i den private sektor højt.

Den generelle økonomiske politik skal suppleres af en effektiv arbejdsmarkedspolitik, som målrettet søger at øge beskæftigelseffekten for de ledige, som er eller har risiko for at blive ramt af langvarig ledighed.

Indsatsen mod langtidsledighed skal tilrettelægges efter den målsætning, at flest muligt aldrig bliver langtidsledige – alene af den grund, at langvarig arbejdsløshed for de fleste indebærer store personlige problemer. Modløshed, afmagt, inaktivitet og en følelse af utilstrækkelighed er kun eksempler på de alt for velkendte virkninger af langtidsledighed. Dertil kommer, at det bliver sværere og sværere for den langtidsledige at komme ind på arbejdsmarkedet igen, og lykkes det, er det ofte vanskeligt at genfinde rytmen. En destruktiv cirkel får med andre ord alt for let løb.

Passiv dagpengeforsørgelse skal afløses af en aktiv indsats, hvorefter de ledige på et så tidligt tidspunkt som muligt får tilbud, som forøger deres muligheder på arbejdsmarkedet. Det er en strategi, som den borgerlige regering indledte allerede i 1985 med indførelsen af bl.a. iværksætter- og uddannelsesydellesordningerne, og den har vi set gode resultater af. Strategien er siden blevet fulgt op administrativt og nu